

ที่ นร ๐๙๐๖/๕๕

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร
กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอความเห็นชอบการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้
(Convention for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage) และร่างพระราชบัญญัติ
ว่าด้วยมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๕๐๓/๕๕๗๑
ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

- สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑) บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบร่างพระราชบัญญัติส่งเสริม
และรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ.
- (๒) บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษามรดก
ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ.
- (๓) ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ.
ที่ตรวจพิจารณาแล้ว และแผ่นบันทึกข้อมูล จำนวน ๑ แผ่น
- (๔) สำเนาหนังสือกระทรวงวัฒนธรรม ด่วนที่สุด ที่ วร ๐๕๐๕.๔/๑๖๕๑
ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘

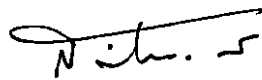
ตามหนังสือที่อ้างถึง ความว่า คณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติ
ว่าด้วยมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ พ.ศ. ตามที่กระทรวงวัฒนธรรมเสนอ และให้ส่ง
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณา แล้วให้ส่งคณะกรรมการประสานงานสภานิติบัญญัติ
แห่งชาติพิจารณา ก่อนเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติต่อไป นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๘) ได้ตรวจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
ส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. เสร็จแล้ว ดังมีรายละเอียดปรากฏตาม
สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑) (๒) และ (๓) โดยกระทรวงวัฒนธรรมได้มีหนังสือแจ้งยืนยันความเห็นตาม
สิ่งที่ส่งมาด้วย (๔) แต่มีข้อสังเกตเพิ่มเติมว่า สมควรใช้ชื่อร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษามรดก
ทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ พ.ศ. เนื่องจากร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวเป็นการอนุวัติการ
ให้เป็นไปตามอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ (Convention for the
Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage) โดยคำว่ามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
เป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้หรือเทียบเคียงภาษาอังกฤษว่า Intangible Cultural
Heritage ซึ่งสำนักงานฯ มีความเห็นว่า การแก้ไขชื่อร่างพระราชบัญญัตินี้ เป็น “ร่างพระราชบัญญัติ

ส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ.” ตามที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๘) เห็นสมควรให้แก้ไขมีความเหมาะสมแล้ว เนื่องจากคำว่า “วัฒนธรรม” ย่อมหมายถึง สิ่งที่ต้องมีอยู่อยู่แล้วจึงไม่จำเป็นต้องมีคำขยายว่าเป็น “จับต้องได้หรือจับต้องไม่ได้” แม้ว่าตามอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ (Convention for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage) จะแปลคำว่า Intangible Cultural Heritage ว่า “มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้” ตามรากศัพท์ภาษาอังกฤษก็ตาม แต่กฎหมายภายในก็ไม่จำเป็นต้องใช้คำที่แปลจากรากศัพท์โดยตรงหรือเป็นคำที่ตรงกับอนุสัญญาฯ แต่ควรใช้คำให้สื่อถึงเนื้อหาของกฎหมาย ประกอบกับ คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๒ ให้ใช้คำว่า “มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม” ในการปฏิบัติงานมาโดยตลอด ในขั้นนี้จึงมีได้แก้ไขเพิ่มเติมชื่อร่างพระราชบัญญัติให้เป็นไปตามข้อสังเกตของกระทรวงวัฒนธรรม และสำนักงานฯ เห็นควรเสนอเรื่องให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา หากคณะรัฐมนตรีเห็นชอบกับผลการพิจารณา เอกสารตาม (๒) และ (๓) จะเป็นเอกสารที่ต้องจัดส่งให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายดิศทัต โทตระกิตย์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

กองกฎหมายการศึกษาและวัฒนธรรม
ฝ่ายกฎหมายการศึกษาขั้นพื้นฐานและการกีฬา
โทร. ๐ ๒๔๔๖ ๘๑๒๗ (นางวรรณทิพา)

โทรสาร ๐ ๒๔๔๖ ๘๑๒๗

www.krisdika.go.th

www.lawreform.go.th